

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.034 van 14 januari 2014
in de zaak A. 203.878/XII-6867**

In zake: de NV ELIA ASSET
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Tangui Vandenput en Patrik De Maeyer
kantoor houdend te 1160 Brussel
Tedescolaan 7
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de GEMEENTE ZOMERGEM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Sven Vernaillen en Jo Van Lommel
kantoor houdend te 2018 Antwerpen
Mechelsesteenweg 27
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 1 maart 2012, strekt tot de nietigverklaring van het gemeenteraadsbesluit van de gemeente Zomergem van 14 december 2011 houdende invoering van een belasting op dragende verticale constructies en zendmasten voor het dienstjaar 2013.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij en de verwerende partij hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 19 november 2013.

Staatsraad Geert Debersaques heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Lore Mels, die loco advocaat Patrik De Maeyer verschijnt voor de verzoekende partij, en advocaat Katrien Dams, die loco advocaten Sven Vernaillen en Jo Van Lommel verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Sofie De Doncker heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. Op 14 december 2011 keurt de gemeenteraad van Zomergem voor het dienstjaar 2013 een belasting op dragende verticale constructies en zendmasten goed. In de aanhef wordt vermeld:

“Overwegende dat verticale constructies en zendmasten als landschapverstorend worden ervaren en derhalve hinder meebrengen voor de plaatselijke bevolking;

Overwegende dat deze belasting als een stimulans kan dienen tot het beperken van het plaatsen van dragende verticale constructies en zendmasten en dus bijgevolg goed is voor de ruimtelijke ordening van de gemeente;

Overwegende dat er een vrijstelling moet worden verleend voor alle constructies die tot doel hebben groene stroom te produceren;

Overwegende dat een ongelijke beoordeling inzake belastingmateries toegelaten is mits wordt rekening gehouden met het doel en de aard van de belasting;

Overwegende dat de belasting tot doel heeft de financiële toestand van de gemeente te verbeteren en overwegende dat het respecteren van de financiële draagkracht van de belastingplichtigen hierbij dus essentieel is; Overwegende dat het neveldoel van de belasting is het beperken van het plaatsen van dragende verticale constructies en zendmasten;

Overwegende dat bij een tarief van 1.500 euro een ongelijke behandeling ontstaat tussen belastingplichtigen met commerciële en zonder commerciële doeleinden aangezien personen zonder commerciële doeleinden, omwille van de financiële draagkracht hierbij genoodzaakt zijn bestaande installaties weg te halen en overwegende dat dit het doel van de belasting overtreft, met name het beperken van het plaatsen van nieuwe constructies;

Overwegende dat de financiële last van belasting op verticale constructies zwaarder is voor (rechts)personen met niet-commerciële doeleinden aangezien zij de belasting niet kunnen inbrengen als beroepskost en overwegende dat een niet-gestuurde belasting de financiële draagkracht van (rechts)personen met niet-commerciële doeleinden mogelijks overtreft”.

Luidens dit besluit wordt voor het dienstjaar 2013 een jaarlijkse belasting op dragende verticale constructies en zendmasten gevestigd (artikel 1), ten bedrage van 1.500 euro per jaar per verticale constructie en/of zendmast voor eigenaars met commerciële doeleinden en 500 euro per jaar per verticale constructie en/of zendmast voor eigenaars zonder commerciële doeleinden (artikel 3).

De belasting is verschuldigd door de eigenaar van een dragende verticale constructie en/of zendmast, met een hoogte van minimaal 20 meter boven het maaiveld, die zich op het grondgebied van de gemeente bevindt (artikel 2). Deze belasting is verschuldigd op de verticale constructie en/of zendmast die op 1 mei van het belastingsjaar opgericht is. Er wordt een vrijstelling verleend voor constructies die dienen voor productie van windenergie of andere groene stroom (artikel 2).

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste en tweede middel

Uiteenzetting van de middelen

4. In een eerste middel voert de verzoekende partij aan dat de verwerende partij haar bevoegdheid is te buiten gegaan en de artikelen 41, 162 en 170, § 4, van de Grondwet heeft geschonden, evenals het grondwettelijk beginsel van gemeentelijke en fiscale autonomie, en artikel 42 van het gemeentedecreet, doordat de bestreden beslissing blijkbaar doelstellingen beoogt die verband houden met welbepaalde aspecten van de ruimtelijke ordening en het leefmilieu die nochtans –impliciet, maar zeker– aan het gemeentelijk belang werden onttrokken door federale en gewestelijke normen, welke normen, samen met de gedetailleerde uitvoeringsbesluiten, een systematisch geheel vormen dat niet verenigbaar is met het uitoefenen door lokale overheden van hun autonome bevoegdheden.

Uiteengezet wordt onder meer dat de gemeenten “nooit [mogen] tussenkomen in de aspecten van de ruimtelijke ordening en van de bescherming van het leefmilieu wanneer deze aspecten reeds het voorwerp van een op zichzelf staand gedetailleerd en systematisch uitgewerkt geheel vormen, waaruit blijkt dat het federaal of regionaal bestuur zich de regeling van de betrokken aangelegenheid reeds voorbehouden heeft”, dat door “het oprichten en staande houden van dragende verticale constructies financieel te ‘straffen’ en op die manier de beheerder van de hoogspanningspylonen te willen aanzetten tot de ontmanteling van het actuele bovengrondse transmissienet neemt de gemeente een standpunt [in] dat niet verenigbaar is met het nationaal uitrustingsplan en met het Ruimtelijk Structuurplan Vlaanderen”, dat de verwerende partij door “het klaarblijkelijk aanwenden van niet fiscale doeleinden van haar belasting” een materie wil regelen die impliciet maar zeker aan de bevoegdheid van de gemeenten onttrokken is.

5. In de laatste memorie merkt de verzoekende partij op dat de vraag naar de mate waarin een gemeente haar fiscale bevoegdheden mag

uitoefenen op grond van niet-fiscale overwegingen die federale of gewestelijke bevoegdheden raken, moet worden beantwoord “in functie van het evenredigheidsbeginsel”. Wat dat betreft meent de verzoekende partij:

“dat de evenredigheid van de weerslag van het gemeentelijk optreden op de uitoefening, door de federale en gewestelijke overheden, van hun bevoegdheden, niet afhankelijk is van de omvang van de gevorderde bedragen.

Verzoekende partij zou trouwens bezwaarlijk objectieve studies kunnen voorleggen waaruit zou blijken dat de gevorderde belastingen dermate hoog liggen dat zij de uitoefening van hun respectieve bevoegdheden door de federale en gewestelijke overheden onmogelijk maken.

De enige situatie waarbij een belasting op hoogspanningspylonen het beleid van de federale en gewestelijke overheden niet zou doorkruisen zou men hebben indien de gevorderde bedragen onbeduidend zouden zijn, zodat bezwaarlijk sprake zou kunnen zijn van een inmenging in de federale en gewestelijke regelgevingen.

In casu is er geen sprake van onbeduidende bedragen, wanneer de belasting gevestigd wordt ten bedrage van 1.500 € per jaar per verticale constructie en/of zendmast. Dit bedrag vermenigvuldigd met het aantal pylonen in het land zou de tariefstructuur van het nationaal transmissienet voor elektriciteit aanzienlijk wijzigen.

Bij extrapolatie naar alle gemeenten zou de veralgemeende vestiging van zulk een belasting a rato van 1.500 euro per dragende verticale constructie immers een totale kost van 30.000.000 euro met zich meebrengen”.

6. Een tweede middel in het verzoekschrift is afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheids-, het evenredigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel, en de manifeste beoordelingsvergissing, doordat noch de financiële toestand van de gemeente, noch de bijkomende milieu- en ruimtelijke overwegingen als een aanvaardbare en afdoende motivering kunnen worden aangezien. De financiële noodsituatie wordt niet geëxpliciteerd en het is niet mogelijk om na te gaan of het fiscale motief voldoende en juist is; de verwerende partij heeft geen redelijke en evenredige verantwoording voor het feit dat alleen de eigenaars van dragende verticale constructies moeten opdraaien voor de vermindering van de fiscale opbrengsten of de vermeerdering van de uitgaven. Met de niet-fiscale motivering, dan weer, treedt de gemeente buiten haar materiële bevoegdheden, en maakt zij alleszins op een bijzonder onredelijke wijze gebruik van haar fiscale autonomie: het invorderen van de belasting zou zware gevolgen kunnen hebben op het vlak van

de vaststelling van de prijzen om toegang te krijgen tot het transmissienet; bovendien mengt de gemeente zich in de bevoegdheden van de gewesten en de federale staat.

Beoordeling

7. Een belastingreglement moet net als elke andere administratieve rechtshandeling op deugdelijke motieven berusten. Die motieven moeten in het bijzonder doen blijken van het doel van de belasting.

Te dezen wordt de bestreden belasting formeel verantwoord door, eensdeels, het motief dat “verticale constructies en zendmasten als landschapverstoring worden ervaren en derhalve hinder meebrengen voor de plaatselijke bevolking” en, anderdeels, de gemeentelijke “financiële toestand”.

8. In zoverre de verzoekende partij initieel de ingeroepen begrotingsnoodwendigheden lijkt te betwijfelen, wordt vastgesteld dat zij zulks in de laatste memorie niet meer doet, niettegenstaande het onwaarschijnlijk kan worden genoemd dat een financiële behoefte zou ontbreken. Volgens die laatste memorie is het “eenvoudig” uit de gegevens van de zaak af te leiden dat de verwerende partij “wel degelijk” een fiscaal doel nastreeft, want de belasting beoogt een geldelijke opbrengst te “handhaven”. Meer bepaald zou het, zoals uit het verzoekschrift kan worden opgemaakt, gaan “om voorheen gegenereerde inkomsten (o.m. uit electriciteitsleveringen), die thans worden mislopen”.

9. Teneinde in die financiële behoefte te voorzien heeft de verwerende partij specifiek een bijdrageplicht ingesteld ten laste van de eigenaars van dragende verticale constructies en/of zendmasten omdat die constructies het landschap binnen de gemeente sterk verstoren.

Het bestaan van deze negatieve impact voor de plaatselijke bevolking door dragende verticale constructies en/of zendmasten die twintig meter of meer boven het maaiveld uitsteken, kan bezwaarlijk worden betwist. Dat bijvoorbeeld hoogspanningsmasten, vanwege hun doorzichtige structuur, “bijna

niet waargenomen [worden] in het landschap”, getuigt naar het oordeel van de Raad van State niet van een onbevangen, juiste kijk.

Evenmin wordt het bestaan van de landschapsverstoring in het gedrang gebracht door te doen gelden dat de hoogspanningsmasten een nut hebben en geen nieuw verschijnsel zijn.

10. Het bederf van het gemeentelijke landschap door dragende verticale constructies en/of zendmasten is een motief dat redelijkerwijze kan verantwoorden dat met het oog op de financiering van de algemene dienstverlening een specifieke bijdrageplicht ten laste van de eigenaars wordt ingevoerd. De bestreden belasting, die het ingevoerde onderscheid in de bijdrageplicht op grond van dat motief verantwoordt, streeft een fiscaal doel na. Dit fiscaal motief en doel worden niet ontkracht alleen doordat de belasting gebeurlijk niet-fiscale neveneffecten heeft, zoals een beperking van het plaatsen van dragende verticale constructies.

11. Dat de bestreden belasting vanwege deze mogelijke neveneffecten een invloed uitoefent op het beleid van de federale en gewestelijke overheden inzake het oprichten en het behoud van hoogspanningspylonen is bijgevolg niet *a priori* van aard om de gemeente haar fiscale bevoegdheid ter zake te doen ontzeggen.

De zaken zouden zich weliswaar anders voordoen indien mocht blijken dat de belasting als onredelijk of onevenredig hoog te beschouwen is of als ze voor de belastingplichtigen een onevenredig groot nadeel zou veroorzaken. Het zou er kunnen op wijzen dat er niet zozeer sprake is van niet-fiscale neveneffecten, dan wel dat de verwerende partij wezenlijk een ander dan een fiscaal doel nastreeft, bestaande in de bestrijding van de aantasting van het landschap door verticale constructies, te weten door het opleggen van een prohibitieve belasting.

Ook de verzoekende partij is van mening dat, bij interferentie van de fiscale bevoegdheid van de gemeente met federale of gewestelijke bevoegdheden, het evenredigheidsbeginsel als richtsnoer moet worden gebruikt

om uit te maken of de gemeente al dan niet haar fiscale bevoegdheid behoudt. Wel vindt zij dat de evenredigheid van de weerslag van de belasting niet afhankelijk is van de omvang van de gevorderde bedragen, al voegt zij daar dan weer aan toe dat er geen inmenging in de federale en gewestelijke regelingen is in geval van “onbeduidende” belastingbedragen.

Wat daar ook van zij, de verzoekende partij kan er niet van overtuigen dat de belasting die de bestreden verordening invoert – 1.500 euro (of 500 euro voor een eigenaar zonder commerciële doeleinden) per verticale constructie en/of zendmast voor het dienstjaar 2013 – haar en het door haar en de hogere overheden gewenste beleid inzake de aanleg van hoogspanningslijnen, een disproportioneel nadeel toebrengt en een niet-fiscaal doel doet vermoeden.

Het is niet de eerste keer dat de verzoekende partij schernt met de “dramatische gevolgen” die een belasting als de bestredene beweerdelijk zou hebben indien alle gemeenten eenzelfde houding aannamen. Zonder uitzondering geeft zij daarbij toe niet over objectieve studies te beschikken die kunnen staven dat de hoogte van de belasting de uitoefening van de federale en gewestelijke bevoegdheden dwarsboomt en laat zij verstaan dat niet de grootte van het belastingbedrag op zich bezwaarlijk is, maar dit bedrag “vermenigvuldigd met het aantal pylonen in het land”. De Raad van State heeft de kritiek steeds afgewezen – getuige, bijvoorbeeld, de arresten nrs. 212.339 tot en met 212.342 van 31 maart 2011 en het arrest nr. 223.158 van 16 april 2013 – omdat het doembeeld van de veralgemening van de bestreden belasting niet meer dan een zuivere hypothese blijkt te zijn.

Niettemin en tevergeefs, blijft de verzoekende partij er ook in de voorliggende zaak in volharden, tot en met in de laatste memorie, om de onevenredige hoogte van de bestreden belasting voor 2013 te beargumenteren met een zuiver hypothetische, theoretische “extrapolatie naar alle gemeenten”.

12. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij met de belasting de fiscale bevoegdheid te buiten is gegaan waarover zij op grond van de artikelen 41, 162 en 170 van de Grondwet beschikt om – binnen de grenzen van de door de wetgever opgelegde beperkingen en

onder controle van de toezichthoudende overheid – gelijk welke materie aan een belasting te onderwerpen en dat zij meer bepaald het bevoegdheidsterrein van de federale overheid of het Vlaamse Gewest zou hebben betreden.

De besproken middelen doen er niet van blijken dat de bestreden belasting deugdelijke motieven ontbeert. Dit wordt, volledigheidshalve óók niet aangetoond doordat de verzoekende partij zonder enige precisering of concretisering betoogt dat de belasting “zware gevolgen zou kunnen hebben” voor de elektriciteitsprijs.

13. Het eerste en tweede middel zijn niet gegrond.

B. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

14. Een derde middel noemt het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel, alsook het materiële motiveringsbeginsel geschonden, doordat uit niets blijkt waarom de aanwezigheid van de verticale constructies en zendmasten aan 1.500 euro per jaar (en 500 euro per jaar voor eigenaars zonder commerciële doeleinden) belast dient te worden en niet aan een ander tarief. De verzoekende partij licht onder meer toe dat er steeds een rechtvaardig evenwicht moet bestaan tussen het gehanteerde belastingtarief, de bijdragecapaciteit van de belastingplichtigen en de aard van het belastbaar feit en dat enkel de gemiddelde bijdragecapaciteit van het geheel van belastingplichtigen van tel is. In de voorliggende zaak blijkt niet dat met een en ander rekening is gehouden. Integendeel worden, volgens de verzoekende partij, dragende verticale constructies, die in het verleden nooit aanleiding hebben gegeven tot enige belasting, plots en zonder enige aanwijsbare reden belast ten belope van 1.500 euro (eigenaar met commerciële doeleinden) of 500 euro (eigenaar zonder commerciële doeleinden). Er is geen enkel redelijk en evenredig verband tussen het gekozen tarief (1.500/500 euro) en de bijdragecapaciteit. Evenmin is duidelijk waarom de verzoekende partij belast wordt ten belope van 1.500 euro en een eigenaar zonder commerciële doelstellingen slechts belast wordt ten belope van 500 euro. Nergens wordt dit onderscheid gemotiveerd en is er te

dezen geen enkel redelijk en evenredig verband tussen het gekozen tarief enerzijds en de bijdragecapaciteit anderzijds.

15. In de memorie van wederantwoord en de laatste memorie benadrukt de verzoekende partij dat noch uit het administratief dossier, noch uit de memorie van antwoord blijkt dat er een deugdelijke verklaring en uitleg is voor het gehanteerde tarief. Bovendien is de belasting, naar de mening van de verzoekende partij, “weldegelijk kennelijk onredelijk”: waar anderen genoeg hebben aan één zendmast op het grondgebied van de gemeente en het bedrag van 1.500 euro slechts één keer moeten betalen, heeft de verzoekende partij voor haar activiteiten veel meer pylonen nodig en wordt zij voor al die pylonen belast; het transport van elektriciteit is een dienst van algemeen belang; mocht elke gemeente een dergelijke belasting uitvaardigen, dan zou de verzoekende partij geconfronteerd worden met een jaarlijkse meerkost van 30.000.000 euro, wat noodgedwongen zou leiden tot een verhoging van de tarieven van transport van elektriciteit. Hieruit blijkt, aldus de verzoekende partij, dat een globale belasting van 30.000.000 euro per jaar “als manifest onredelijk moet worden beschouwd en dit ook voor wat het grondgebied van de verwerende partij betreft”.

Beoordeling

16. Zoals hiervoor gezien, wordt de aangevochten belasting gemotiveerd door de financiële toestand van de gemeente en de aantasting en negatieve belasting van het landschap.

Wat specifiek de bepaling van het tarief van een belasting betreft, oordeelde de Raad van State eerder al, in bijvoorbeeld het arrest nr. 193.808 van 4 juni 2009, dat het bij uitstek een opportuniteitskwestie betreft die verband houdt met de grondwettelijk gewaarborgde fiscale autonomie van de gemeenten en dat de keuze van het tarief weliswaar niet willekeurig mag zijn, maar dat evenmin een gekozen tarief in die zin te rationaliseren is dat heel precies wordt meegedeeld waarom exact net dát tarief in aanmerking wordt genomen en geen ander.

De Raad van State blijft ook te dezen bij dat oordeel. Het gekozen tarief is verantwoord wanneer het binnen de grenzen van de redelijkheid blijft en voor de betrokkenen geen onevenredig groot nadeel veroorzaakt.

17. Zoals de verwerende partij juist opmerkt, is het – in beginsel – aan de verzoekende partij om te doen aannemen dat zulks eventueel niet het geval is. Ter zake blijft de verzoekende partij in gebreke.

Noch de omstandigheid dat de belasting nieuw zou zijn, noch de omstandigheid dat benevens het commercieel belang van de verzoekende partij, ook het algemeen belang bij het transport van elektriciteit betrokken is, vermogen te staven dat tussen, eensdeels, de bijdrageplicht ten belope van 1.500 euro (of 500 euro voor een eigenaar met niet commerciële doeleinden) per verticale constructie en, anderdeels, de last die door de belastingplichtigen aan de gemeenschap wordt veroorzaakt, ieder redelijk verband zoek zou zijn. Dat geldt eveneens voor de grief van de verzoekende partij dat haar bijdrageplicht groter is dan die van anderen omdat zij nu eenmaal veel pylonen op het grondgebied van de gemeente bezit; vooral het tegengestelde zou van aard zijn een schending van het redelijkheids- en evenredigheidsbeginsel aan te tonen.

Het argument dat uitgaat van de mogelijkheid dat alle gemeenten zullen overgaan tot eenzelfde belastingheffing en dat de verzoekende partij dan geconfronteerd zal worden met een jaarlijkse meerkost van 30.000.000 euro, kwam ook al *sub* nr. 11 aan bod. Het kan nog steeds niet overtuigen: te dezen is alleen een belasting op de dragende verticale constructies en zendmasten op het grondgebied van de gemeente aan de orde; een veralgemeende heffing is klaarblijkelijk niet meer dan een zuivere hypothese.

De Raad van State moet vaststellen dat de verzoekende partij niet toelicht hoeveel pylonen zij op het grondgebied van de verwerende partij heeft, hoeveel inkomsten zij uit die aanwezigheid genereert, wat het aandeel van de belasting in de prijs voor het transport van elektriciteit is, en dat het bijgevolg niet mogelijk is zich een oordeel te vormen over de impact van de bestreden belasting op de activiteit van de verzoekende partij. In de gegeven

omstandigheden is allerm minst aannemelijk gemaakt dat de belasting onredelijk hoog is of aan de belastingplichtigen een onevenredig groot nadeel berokkent.

18. Tenslotte kan evenmin het aanvullend betoog van de verzoekende partij worden bijgeval len dat het niet duidelijk is waarom zij wordt belast aan een tarief van 1.500 euro terwijl een eigenaar zonder commerciële doeleinden slechts wordt belast ten belope van 500 euro.

Zoals blijkt uit de geciteerde motivering (*supra*, punt 3) wordt hieromtrent uitgelegd dat “er bij een tarief van 1.500 euro een ongelijke behandeling ontstaat tussen belastingplichtigen met commerciële en zonder commerciële doeleinden aangezien personen zonder commerciële doeleinden omwille van hun financiële draagkracht hierbij genoodzaakt zijn bestaande installaties weg te halen” en dat “de financiële last van belasting op verticale constructies zwaarder is voor (rechts)personen met niet commerciële doeleinden aangezien zij de belasting niet kunnen inbrengen als beroepskost en dat een niet bijgestuurde belasting de financiële draagkracht van (rechts)personen met niet commerciële doeleinden mogelijks overtreft”.

Hieruit blijkt bijgevolg waarom een onderscheid wordt gemaakt tussen eigenaars met commerciële doeleinden en eigenaars zonder commerciële doeleinden.

19. Het derde middel is ongegrond.

C. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

20. In haar verzoekschrift leidt de verzoekende partij een vierde middel af uit de schending van de artikelen 10, 11 en 172 van de Grondwet, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een *eerste onderdeel* wordt bekritiseerd dat het aangevochten reglement alleen een belasting heft op dragende verticale constructies of

zendmasten met een hoogte van minimaal twintig meter boven het maaiveld, maar gebouwen van die hoogte of constructies die niet als dragend kunnen worden beschouwd, of constructies van geringere hoogte onbelast laat. Aldus zouden vergelijkbare categorieën van constructies zonder redelijke verantwoording anders behandeld worden en wordt, bijgevolg, de verzoekende partij gediscrimineerd, gelet op het feit dat het uitsluitend doel van de belasting er kennelijk in bestaat de financiële toestand van de gemeente te regulariseren.

In een *tweede onderdeel* voert de verzoekende partij aan dat het bestreden belastingreglement een vrijstelling verleent aan verticale constructies die dienen voor productie van windenergie of andere groene stroom, doch niet voor verticale constructies die dienen om deze alternatieve energie te transporteren.

Een *derde onderdeel* noemt het, bij gebreke aan een definitie van de term “dragend”, onduidelijk voor welke constructies de belasting verschuldigd is. Ook de vermelding “individuele” en “op zichzelf staande” in de definitie van het begrip “verticale constructie” maken dit begrip volstrekt onduidelijk, des te meer nu een hoogspanningspyloon deel uitmaakt van een hoogspanningslijn en dus niet op zichzelf staat en individueel is. Nochtans vereisen het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel dat het door een overheid vastgesteld reglement “duidelijk is minstens wat zijn toepassingsgebied betreft”.

Luidens een *vierde onderdeel* is het aangevochten reglement wellicht ingegeven door de financiële toestand van de gemeente en treft het niettemin slechts de eigenaars van dragende verticale constructies of zendmasten van meer dan twintig meter boven het maaiveld. De verwerende partij heeft bij het aanwenden van het differentiatiecriterium geen rekening gehouden met de aard van de ingevoerde belasting; vermits ze uitsluitend om budgettaire reden is ingesteld, dient de belasting een algemene belasting te zijn.

21. In de memorie van wederantwoord voert de verzoekende partij met betrekking tot het eerste onderdeel nog aan dat de verwerende partij niet verklaart “waarom er geen sprake is van discriminatie ten opzichte van andere

categorieën van infrastructuren of constructies die eveneens ‘maatschappelijke vervuiling’ met zich kunnen brengen”. Aangaande het derde onderdeel merkt zij op dat pylonen een accessorium zijn van een hoogspanningslijn, dat zij dienen voor het dragen van de hoogspanningsgeleiders en aldus niet als individuele of op zichzelf staande constructie dienst doen. Wat het vierde onderdeel betreft is het volgens de verzoekende partij duidelijk dat slechts de eigenaars van de betrokken constructies het gat in de gemeentekas moeten vullen en niet alle eigenaars van alle constructies en gebouwen op het grondgebied van de gemeente.

Beoordeling

22. Zoals gezien is de reden om de besproken belasting slechts aan de eigenaars van dragende verticale constructies met een hoogte van minimaal twintig meter boven het maaiveld op te leggen, dat die een aanzienlijke landschapsverstoring en (visuele) hinder voor de plaatselijke bevolking veroorzaken. Het motief en doel van de belasting in acht genomen, kon de verwerende partij, zonder de grenzen van de redelijkheid te buiten te gaan, voorzien in de objectieve maatstaf van een hoogte van ten minste twintig meter, om te bepalen of een dragende verticale constructie de bedoelde landschapsverstoring meebrengt en dus tot de belastingheffing aanleiding dient te geven.

Aldus viseert de belasting zonder onderscheid alle draagstructuren van minstens twintig meter hoogte. Dat de belasting niet ook op gebouwen van minstens twintig meter hoogte toepasselijk is, laat zich verklaren door hun verschillende vormgeving en daardoor hun verschillende impact op de open ruimte. De verwerende partij heeft terecht kunnen menen dat het om niet-vergelijkbare zaken gaat. Welke andere, niet-belaste constructies van minimaal twintig meter hoogte de verzoekende partij nog meer voor ogen staan als zij beweert dat ze “eveneens ‘landschappelijke vervuiling’ met zich kunnen meebrengen”, wordt door haar niet gespecificeerd.

In de gegeven omstandigheden komt het eerste onderdeel van het middel ongegrond voor.

23. Wat het tweede middelonderdeel betreft, merkt de verwerende partij terecht op dat de vrijstelling niet het transmissienet of het transporteren viseert doch wel de constructies die “tot doel hebben groene stroom te produceren”. Te dezen wordt niet betwist dat de verticale constructies van de verzoekende partijen geen (groene) stroom produceren. Daargelaten de vraag of de pylonen van de verzoekende partij wel voldoende vergelijkbaar zijn met constructies die dienen voor productie van windenergie of andere groene stroom, kan de verwerende partij worden bijgevallen waar zij stelt dat deze laatsten niet worden geïsoleerd teneinde het produceren van groene stroom aan te moedigen. Dit onderscheid is objectief en redelijk verantwoord, minstens maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zulks niet het geval is.

Het tweede onderdeel is ongegrond.

24. Wat het derde middelonderdeel betreft wordt blijkens artikel 1 van het bestreden belastingreglement als een dragende verticale constructie beschouwd: “iedere individuele op zichzelf staande verticale structuur, met uitsluiting van gebouwen [...] die hoofdzakelijk dient als draagstructuur voor lichtinstallaties, geluidsinstallaties, het transport van energie- en radio-installaties” en die blijkens artikel 2 “een hoogte van minimaal 20 meter [heeft] boven het maaiveld”.

De Raad van State deelt niet de mening van de verzoekende partij dat “er totale onzekerheid heerst over het werkelijke toepassingsgebied van het besluit”. Alleszins zijn de interpretatieproblemen die de verzoekende partij aanbrengt niet van die aard dat ze dat aannemelijk maken. Het bijwoord “hoofdzakelijk” moet kennelijk in zijn spraakgebruikelijke betekenis van “voornamelijk”, “vooral” worden begrepen. Dat de hoogspanningspylonen van verzoekster “via de hoogspanningslijn met andere pylonen verbonden zijn en aldus (elk op zich) slechts een accessorium vormen van die hoogspanningslijn” belet niet dat ze zonder redelijke twijfel “elk op zich” te beschouwen zijn als een belastbare “dragende verticale constructie”, te weten een “individuele op zichzelf staande verticale structuur [...] die hoofdzakelijk dient als draagstructuur voor [...] het transport van energie”. Omgekeerd kan er, naar het oordeel van de Raad van State, geen redelijke twijfel over bestaan dat een schoorsteen van een woning of

fabriek geen “dragende verticale constructie” als bedoeld in het aangevochten belastingreglement is, ook al ziet de verzoekende partij er een “vehikel” van verstookte energie, onder de vorm van rook, in.

Het derde onderdeel is ongegrond.

25. Zoals uit de bespreking van de eerste twee middelen blijkt, wordt de aangevochten belasting gemotiveerd door de financiële behoefte van de verwerende partij en de landschapverstorende aard van de betrokken constructies. Aldaar is ook overwogen dat die landschapverstoring redelijkerwijze kan verantwoorden dat met het oog op de financiering van de algemene dienstverlening een specifieke bijdrageplicht ten laste van de eigenaars van dragende verticale constructies en zendmasten wordt ingesteld.

Het vierde onderdeel wordt bijgevolg eveneens afgewezen.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 14 januari 2014, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Dierk Verbiest,	kamervoorzitter,
Geert Debersaques,	staatsraad,
Pierre Barra,	staatsraad,
bijgestaan door	
Silja Doms,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Silja Doms

Dierk Verbiest